

ת"פ 30065/03/18 - מדינת ישראל נגד שפריר בן אבו, יוסף בוחבוט

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30065-03-18 מדינת ישראל נ' בן אבו(עציר) ואח'
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. שפריר בן אבו
2. יוסף בוחבוט

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של פריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה או פשע בצוותא חדא, לפי סעיפים 1413 ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק); גניבה מרכב בצוותא חדא, לפי סעיפים 1413ד(א) ו-29 לחוק; חבלה במזיד ברכב בצוותא, לפי סעיפים 1413 ו-29 לחוק. לנאשם 1 יוחסה בנוסף עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 11.3.2018 בשעות הבוקר נסעו הנאשמים ברכבו של נאשם 2 מסוג פורד פוקוס (ל.ז. 35-285-14) כשנאשם 2 נוהג ברכב (להלן: רכב הפורד). בשעות אלו אמור היה נאשם 1 לשהות במעצר בית מלא ומוחלט בראשון לציון, בבית שכתובתו צוינה בכתב האישום, בפיקוח ערבים, כאשר נקבע שיוכל לצאת ל"התאווורות" מדי יום בין השעות 09:00-10:00 ובין השעות 16:00-17:00 בליווי אחד הערבים. הנאשם יצא מכתובת מעצר הבית שלא בשעות ההתאווורות שנקבעו ושלא בליווי ערב שאושר, ובכך הפר את תנאי השחרור.

באותו יום, בסמוך לשעה 12:13, הגיעה הגב' לאה וישדסקי (להלן: גב' וישדסקי) לחנייה הסמוכה לחנות ליפסטר (להלן: הסופר או החנות) בכפר חב"ד (להלן: החניה) ברכב מסוג קיה פיקנטו (להלן: רכב הקיה). גב' וישדסקי החנתה את רכבה בחניה, עזבה אותו כשהוא סגור ונעול ונכנסה לחנות, אולם השאירה בתוכה את תיקה האישי שבתוכו היו מסמכים אישיים, כסף מזומן בסך של 1,500 ₪, צ'קים וכרטיסי אשראי.

עמוד 1

השתלשלות האירועים משלב זה מתוארת בכתב האישום באופן הבא:

בשעה 12:15 הגיעו הנאשמים למקום ברכב הפורד, חנו בחניה בסמוך לרכב הקיה ונכנסו לחנות.

בשעה 12:17 יצאו הנאשמים מהחנות, נכנסו לרכב הפורד כאשר נאשם 2 התיישב במושב הנהג ואילו נאשם 1 ישב לצדו במושב הנוסע שליד הנהג. נאשם 2 נסע עם הרכב לאחור, חנה בסמיכות לרכב הקיה, נאשם 1 יצא מרכב הפורד, ניפץ את החלון האחורי הקטן של רכב הקיה, פתח את דלת רכב הקיה, נטל מתוכו את התיק ותכולתו ונכנס לרכב הפורד. בשעה 12:19 השניים נסעו מהמקום.

התשובה לאישום

3. שני הנאשמים בחרו להשיב לכתב האישום בצורה תמציתית ביותר.

נאשם 1 הודה שהפר את מעצר הבית בו היה נתון, כאשר הגיע יחד עם נאשם 2 למקום, נכנס לחנות ולאחר מספר דקות יצא ממנה. נאשם 1 כפר בכל יתר פרטי כתב האישום.

תשובת ב"כ נאשם 2 הסתכמה במלים: "נכנסו, קנו בסופר סיגריות, חזרו חזרה לרכב, הרכב יצא ברוורס ולא הייתה שום התפרצות".

ראיות המאשימה במבט על

4. כל ראיות המאשימה הוגשו בהסכמת הנאשמים ובאי כוחם מבלי שנחקר על ידם ולו עד אחד. ראיית המאשימה המרכזית הינה סרטון אבטחה של הסופר, שנתפס מיד לאחר האירוע [ת/5]. נוסף על כך הוגשו מזכרים שונים אותם ערכו השוטרים שטיפלו באירוע זמן קצר לאחר הפריצה, תלונת המתלוננת, מספר תמונות ותנאי השחרור של נאשם 1.

מטעם ההגנה העידו הנאשמים בלבד.

יריעת המחלוקת

5. העובדות שאינן שנויות במחלוקת:

א. נאשם 1 הפר את מעצר הבית.

ב. שתי הדמויות הנראות בסרטון הם הנאשמים.

ג. נאשם 2 הוא האדם שנהג ברכב הפורד, ואילו נאשם 1 הוא האדם שישב לידו ובהמשך נצפה

כשהוא יוצא מהרכב ולאחר מכן חוזר אליו בטרם עזבו השניים את המקום.

6. העובדות הטעונות בירור והכרעה הן:

- א. לאחר עצירת רכב הפורד ליד רכב הקיה - האם נאשם 1 פתח את דלת רכב הקיה.
- ב. האם החלון הצדדי אחורי של רכב הקיה נופץ בחנייה או שמא הרכב הגיע למקום כאשר החלון כבר מנופץ?
- ג. האם נאשם 1 הוא שניפץ את החלון?
- ד. האם התיק על תכולתו נגנב בחניה על ידי הנאשמים, או שמא נגנב בשלב מוקדם או בשלב מאוחר יותר ביחס למועד בו נכחו הנאשמים במקום.

דיון - ראיות נסיבתיות

7. למרות קיומו של סרטון אבטחה המתעד את האירוע ברצף לכל אורכו, מתחילתו ועד סופו, עדין לא ניתן לומר שמדובר בראיה ישירה, זאת בשים לב לכך שחלקים מההתרחשות אינם נצפים בסרטון עקב חסימת שדה הראיה בו. לפיכך, ועל אף שהסרטון חושף חלקים ארוכים, וניתן אף לומר משמעותיים מההתרחשות, הרי שבמכלול הדברים, מבוסס המארג הראייתי על ראיות נסיבתיות.

נוכח האמור, ובטרם נפנה לבחון את הראיות שהוצגו, נסקור בקצרה את ההלכות שנקבעו בעניין ראיות נסיבתיות.

8. בע"פ 10365/08 מאהר אלעיסווי נ' מדינת ישראל (7.3.2011), פסקה 2 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה [להלן: עניין אלעיסווי] נקבע כך:

"הכרעה שיפוטית בהליך פלילי, הנשענת על ראיות נסיבתיות, כפי ענייננו כאן, אמורה לבחון האם ראיות אלה בהשתלבותן מצביעות ברמת הוודאות הנדרשת על אחריותו הפלילית של הנאשם, או האם נותר ספק סביר בדבר אחריותו. קיומה של תשתית ראייתית נסיבתית מפלילה משמעה - כי המסקנה ההגיונית היחידה שניתן להסיק מן הראיות היא כי הנאשם אחראי בפלילים, ולא ניתן להסיק מן הראיות הנסיבתיות קיומו של הסבר סביר אפשרי אחר השולל אחריות פלילית (ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 28.5.2007) (להלן: עניין קייס)). ספק סביר עשוי לעלות מהראיות הנסיבתיות כאשר ניתן להסיק מהן מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם, שההסתברות לאפשרות קיומה היא מהותית, ואינה זניחה או דמיונית. לאפשרות כזו צריכה להיות אחיזה סבירה בחומר הראיות, ועליה לעמוד במבחני השכל הישר וניסיון החיים."

9. עוד נקבע בפסיקה שכוחן הראייתי של ראיות נסיבתיות אינו נופל מזה של ראיות ישירות, "וההבדל העיקרי בין השתיים נוגע למורכבות מלאכתו של בית המשפט בהסקת המסקנה המפלילה על-פיהן" [ע"פ 10653/08 ציון נעים נ' מדינת ישראל (13.12.2010)].

אשר לאופן בחינת הראיות הנסיבתיות, נקבע מבחן תלת שלבי [ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל (23.9.2004)], פסקה 3 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה [ולפיו:

"בשלב ראשון, נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי להעריך האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב השני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך"; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם" (ההדגשות הוספו - ע.מ.).

10. בכל הנוגע לשלב השלישי בבחינת הראיות הנסיבתיות, הרי שזה מתבצע באמצעות מבחן הספק הסביר, כאשר הסברו של הנאשם יוכל להצילו ממסקנה מרשיעה, אם בהסבר החלופי שהוא מציע יש כדי להטיל ספק בעוצמת הראיות המפלילות של התביעה [ע"פ 16/82 מלכה נ' מדינת ישראל, (1982) (להלן: ענין מלכה)]. עוד נקבע בעניין מלכה שכדי להעלות ספק סביר, על הסברו של הנאשם להיות רציני, ולא מסופק או מפוקפק:

"לא די באפשרות תיאורטית גרידא, ודאי שלא די בהסבר כושל, מפוקפק או לא אמין. רק הסבר מתקבל על הדעת, או המותיר לפחות ספק סביר, עשוי להיות בו כדי לערער החזקה העובדתית... הסבר מסופק או מפוקפק מטבעו אינו אמין, ולמאומה לא יצלח; שלא כן הסבר, המותיר בלב השופט ספק סביר, העשוי לפעול לטובת הנאשם."

לענין טיבו של הספק הסביר, לב לבו של ההליך הפלילי, ניתן לסכם ולומר שכשמו כן הוא, עליו להיות סביר ואין די בקיום ספק כלשהו, כפי שהובהר בע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, (25.1.2007) פסקה 48:

"על הספק הסביר להיות רציני, הגיוני, ובעל אחיזה מעשית במציאות. לא כל השערה או אפשרות רחוקה יקימו ספק שיש בו כדי להצדיק פטור מאחריות. נדרשת סבירות לקיומו של ספק, המשליכה על משמעותו, רצינותו ומשקלו."

11. כלל נוסף שנקבע בפסיקה הוא שאימוץ גרסה מפלילה מעבר לספק סביר, על יסוד ראיות נסיבתיות, לא בהכרח יענה באופן מלא וממצה על כל השאלות, התמיהות והסתירות האפשריות העשויות לעלות מחומר הראיות, אשר לא נמצאה להן תשובה מלאה.

12. על רקע עקרונות ראיתיים אלה נפנה עתה לבחון האם הראיות שהוצגו עומדות בכללים האמורים והאם יש בהן כדי להביא להפלת הנאשמים. בשלב הראשון נבחן האם יש בראיות הנסיבתיות, בין כל אחת בנפרד ובין במשקלן המצטבר, כדי להצביע על מעורבות הנאשמים באירוע ההתפרצות והגניבה, ואילו בשלב השני נבחן האם יש בגרסת הנאשמים כדי להעלות ספק בדבר אחריותם כמסקנה הגיונית אפשרית יחידה העולה מן הראיות.

דיון - בחינת ראיות התביעה על רקע גרסאות הנאשמים במשטרה ובבית המשפט

זיהוי הנאשמים

13. חרף העובדה שאין מחלוקת על כך שהאנשים הנצפים בסרטון הם הנאשמים, אציין בקצרה שהם זהו על ידי רכז המודיעין בני דן (להלן: דן), אליו הועבר סרטון האבטחה מספר דקות לאחר האירוע על ידי השוטרי איציק סרבי [2/ת]. את שראה בסרטון תיעד דן במזכר ת/19:

"...תאריך ושעה שמופיע על גבי המסך של הסרטון ששלח לי איציק 11/3/2018 שעה 12:17

לחנות נכנסו שני חשודים.

1- בחור קירח לבוש חולצה שחורה זוהה כ- שפירר בן אבו.

2- יוסי בוחבוט לבוש חולצה לבנה עם זיפים.

מיד התקשרתי אל איציק ואמרתי לו שאני מזהה את שני החשודים..."

הראיה המרכזית - הסרטון

14. סרטון האבטחה הינו מטבע הדברים הראייה המרכזית שהוגשה ועיקר המחלוקת בין הצדדים נסב על השאלה מה רואים בו. על אף שבסרטון ניתן לראות חלקים רבים מההתרחשות במקום, וכפי שנראה מיד ניתן לראות בו אף את פתיחת דלת רכב הקיה, עדין מדובר בסרטון שחלק ממעשי הנאשמים אינם נראים בו. כבר בשלב זה אוכל לומר, ובכך אקדים מעט את המאוחר, שהסיבה לכך שהחלקים החסרים אינם מופיעים בסרטון אינה נעוצה בכך שהנאשמים לא ביצעו אותם, אלא בכך שמפאת זווית הצילום וקיומם של עצמים שונים שעמדו בין המצלמה לבין הנאשמים, נמנע מהצופה לצפות בהתרחשות באופן רציף.

בהעדר מחלוקת בדבר זהות המצולמים בסרטון ובדבר העובדה שנאשם 2 הוא שנהג ברכב הפורד, אתאר להלן את השתלשלות האירועים המופיעים בו. בנקודה זו אציין שצפיתי בסרטון פעמים רבות, כאשר בצפיות המאוחרות הבחנתי בפרטים שונים בהם לא הבחנתי בצפיות הראשונות, זאת על אף שמדובר באותו סרטון ממש. אין חולק על כך שהסרטון

הינו סרטון אותנטי, שלא הובעה לגביו כל הסתייגות, ומכאן שמדובר בראייה חזקה ביותר עליה ניתן לבסס ממצאים עובדתיים.

- 12:13:05 המתלוננת מגיעה למקום עם רכב הקיה ונכנסת לחניה מהכניסה הימנית ביחס למצלמה.
- 12:13:20 המתלוננת מחנה את רכב הקיה כאשר החלק האחורי של הרכב מופנה לכיוון המצלמה. המתלוננת מחנה את הרכב כך שרובו מוסתר על ידי מכולה על גלגלים המכוסה בגג מתכת (להלן: המכולה). החלקים הגלויים של רכב הקיה הם גג הרכב, חלון הדלת של המושב שליד הנהג (צד ימין של הרכב) וחלק מזערי מחלון הדלת האחורית בצד ימין, אותם ניתן לראות מעל לגג המתכת. כל יתר חלקי רכב הקיה מוסתרים על ידי המכולה.
- 12:13:30 המתלוננת יוצאת מרכב הקיה והולכת לכיוון הסופר.
- 12:15:55 רכב הפורד של הנאשמים מגיע למקום ונכנס לחנייה מהכניסה השמאלית ביחס למצלמה.
- 12:16:14 נאשם 2 מחנה את הרכב ליד ובמקביל לרכב הקיה. שני הנאשמים יוצאים מהרכב והולכים לכיוון הסופר.
- 12:17:39 הנאשמים חוזרים וצועדים לכיוון החניון ולכוון רכבם.
- 12:17:58 תוך כדי הליכה לכיוון המושב שליד הנהג של רכב הפורד, נמצא נאשם 1 בין רכב הפורד לבין רכב הקיה והוא נראה מסתכל תוך כדי תנועה לכיוון רכב הקיה. נאשם 1 משתהה כשנייה ואז נכנס לרכב הפורד. כשתי שניות לפני כן נכנס נאשם 2 לרכב הפורד למושב הנהג, מבלי להשתהות ומבלי שעבר ליד רכב הקיה.
- 12:18:09-30 הנאשמים מתחילים בנסיעה לאחור בתשעים מעלות ימינה. סיבוב ההגה ימינה התבקש על מנת ליישר את הרכב באופן שיאפשר את יציאתו מהחניה עם הפנים לכיוון היציאה. ואולם, נאשם 2 נראה נוסע לאחור עוד מספר מטרים, הרבה מעבר לדרוש והרבה אחרי שיישר את הרכב באופן שיאפשר לו לצאת מהחניון. לא זו אף זו, נאשם 2 אף הצמיד במתכוון את רכב הפורד לרכב הקיה. כוונת נאשם 2 להצמיד את הרכב בו נהג לרכב הקיה נלמדת מהעובדה שהנסיעה לאחור לא הייתה ישרה, כפי שמצופה היה שיקרה, והן מהעובדה שנאשם 2 הסית את ההגה באופן שיקרב את רכב הפורד לרכב הקיה לא רק במהלך הנסיעה לאחור, אלא גם במהלך הנסיעה קדימה מיד לאחר מכן, פעולה שנעשתה בניגוד לכל היגיון ככל שנאשם 2 אכן ביקש לצאת מהחניון. בשלב זה בו הנאשמים אך נכנסו לרכבם, מצופה היה שהם ימשיכו בנסיעה ישר קדימה על מנת לצאת מהחניון, ואולם -

12:18:30 רכב הפורד מתקדם קדימה ונעצר בתשעים מעלות לרכב הקיה, באופן שהצד של הנוסע שליד הנהג של רכב הפורד צמוד לחלק האחורי של רכב הקיה. בשלב זה רכב הפורד נמצא בין המצלמה לבין רכב הקיה ולא ניתן להבחין בו, למעט חלק מזערי מתא המטען, עקב חסימת שדה הראייה על ידי המכולה (כזכור, המכולה מסתירה אף חלק מרכב הקיה, אולם מאחר שרכב הקיה חונה מעט יותר רחוק, כאשר חלקו האחורי מופנה למצלמה, עדין ניתן להבחין בחלקים ממנו, כפי שתיארתי לעיל).

12:18:38 ראשו של נאשם 1 נראה מחוץ לרכב הפורד ובצמוד לרכב הקיה, בעוד שגופו מוסתר על ידי המכולה. משך 17 שניות תמימות לא ניתן לראות מה בדיוק עושה נאשם 1, אולם ניתן לראות בברור שהוא נמצא כל העת ליד הדלת האחורית של רכב הקיה. עוד ניתן להבחין בכך שראשו של נאשם 1 מופנה לכיוון רכב הקיה ושגופו זז, כל זאת מבלי שמבטו מוסט לכיוון אחר.

12:18:55 נאשם 1 פותח במהירות את הדלת האחורית הימנית של רכב הקיה, ושבריר שניה לאחר מכן, ראשו של נאשם 1 נעלם מהעין למשך 2-3 שניות. בנקודה זו אציין שבין הצדדים התגלעה מחלוקת האם דלת הרכב שנפתחת שייכת לרכב הפורד או לרכב הקיה, ולמחלוקת זו אתייחס בהרחבה בהמשך.

על אף שלא ניתן לראות מה עשה נאשם 1 באותן 2-3 שניות, הרי שלאור הנתון שאינו שנוי במחלוקת לפיו כאשר ניתן היה לראות בסרטון את ראשו של נאשם 1 הוא עמד, מתבקשת המסקנה שכאשר הראש "נעלם", רכן נאשם 1 לתוך רכב הקיה. מסקנה זו מתיישבת אף עם מטרת הפריצה ואופן ביצועה- פתיחת דלת, רכינה פנימה על מנת לקחת את התיק שהיה מונח על המושב האחורי, הזדקפות, וטריקת הדלת.

12:18:59 דלת רכב הקיה נסגרת ומשלב זה לא רואים עוד את נאשם 1. גם כאן, המסקנה המתבקשת היא שנאשם 1 נכנס לרכב הפורד מיד לאחר שסגר את דלת רכב הקיה.

12:19:03 רכב הפורד מתחיל בנסיעה קדימה ועוזב את החניון מהכניסה ממנה נכנס אליו.

לא פחות מ-21 שניות לקח לנאשם 2 לצאת מהחניה, תוך שילוב להילוך אחורי והטיית הרכב בתשעים מעלות, שילוב להילוך קדמי, התקדמות של מטרים ספורים והיצמדות לרכב הקיה, זאת בשעה שלו אכן ביקש לצאת מהחניון, הייתה פעולת השילוב להילוך אחורי, נסיעה לאחור 2-3- מטרים, הטיית הרכב בתשעים מעלות והנסיעה קדימה, הייתה אורכת שניות בודדות בלבד.

15. לאחר אין ספור צפיות בסרטון, די ב"יש" הנראה באופן ברור בסרטון כדי להגיע למסקנה החד משמעית לפיה נאשם 1 פתח את דלת רכב הקיה, רכן פנימה, סגר את הדלת ונכנס לרכב הפורד משם נסע עם נאשם 2.

לאחר שאמרנו זאת, נפנה עתה לדון בחלקי הפאזל שאינם נראים בסרטון.

ניפוצ החלון על ידי נאשם 1

16. מעדות המתלוננת עולה שהחלון האחורי הקטן של רכבה נופץ, והדבר כאמור לא נראה בסרטון. ואולם, ההסבר לכך הוא לא שהפעולה לא בוצעה על ידי נאשם 1, אלא ששדה הראייה אינו מאפשר להבחין בפעולה זו. במלים אחרות, במקרה שלפנינו אין מדובר במצב דברים בו ניתן לראות את החלון הקטן, ומשלא בוצעה בו כל פעולה להגיע למסקנה שהוא לא נופץ בזמן בו נכחו הנאשמים במקום. לא פחות מ-17 שניות תמימות עמד נאשם 1 בחלק האחורי ימני של רכב הקיה, כלומר - ליד החלון שנופץ, ומיד לאחר מכן פתח את דלת רכב הקיה. הדעת נותנת שלו החלון היה כבר מנופץ, לא היה נאשם 1 נזקק לזמן כה ממושך לצורך פתיחת דלת רכב הקיה. מהאמור מתבקשת מסקנה אחת ויחידה, והיא שנאשם 1 ניפץ את החלון, פעולה שאפשרה לו לפתוח מיד לאחר מכן את דלת רכב הקיה.

במאמר מוסגר אציין שגם אם הייתי מקבל את טענת ההגנה, לפיה רכב הקיה הגיע למקום כשהחלון שלו כבר מנופץ, טענה שכאמור אינה סבירה בעיני, לא הייתה בכך כל רבותא, שכן די בפתיחת הדלת על ידי נאשם 1 והכנסת גופו או חלק ממנו לתוך רכב הקיה על מנת לבסס את עבירת ההתפרצות לרכב.

להשלמת התמונה אציין שבשיחה שהתקיימה עם המתלוננת יומיים לאחר האירוע [9/ת], הבהירה המתלוננת שכאשר ירדה מרכבה בחניון, ראתה את תיק הגב שלה ברכב. המתלוננת לא זכרה אם התיק היה מונח בין שני הכיסאות או שמא במושב האחורי, והסבירה שהשאירה את התיק ברכב ויצאה לקניות בסופר ללא התיק לאור העובדה שיש לה חשבון בסופר ולכן לא נזקקה לתיק ובו הכסף.

הוצאת התיק מרכב הקיה על ידי נאשם 1

17. חלק נוסף בפאזל בו לא ניתן להבחין בסרטון הוא הוצאת התיק על ידי נאשם 1 מתוך רכב הקיה והכנסתו לרכב הפורד, כאשר גם בעניין זה ההסבר הפשוט הוא ששדה הראייה של המצלמה אינו מאפשר לראות זאת. משכך, נשאלת השאלה האם ניתן להשלים פרט זה בהיותו המסקנה היחידה האפשרית בנסיבות העניין.

18. כפי שנקבע בעניין מלכה, הסברו של נאשם ומתן הסבר חלופי יכול לחלצו מן המצר ולהצילו ממסקנה מרשיעה. ואולם, במקרה שלפנינו, הנאשמים הכחישו כל קשר לרכב הקיה, וכל טענה שמסרו בחקירתם, בהנחה שאותה טענה לא נסתרה או שונתה על ידם, כפי שנראה בהמשך, לא התמודדה עם הנצפה בסרטון, אלא הסתכמה בהכחשה גורפת כגון "לא פרצנו". בצר להם, נחלצו ב"כ הנאשמים לעזרתם וסיפקו הסברים חלופיים אפשריים לפיהם ההתפרצות לא אירעה בחניון ושהתיק נגנב טרם הגעתה של המתלוננת למקום, ולחלופין, לאחר שהנאשמים עזבו את המקום. אין בידי לקבל טענה זו. כפי שנקבע בעניין מלכה, על מנת להעלות ספק סביר, הרי שעל הסברם של הנאשמים (ובמקרה זה של באי כוחם) להיות ממשיים ולא תיאורטיים. במקרה שלפני מצאתי שהטענה לפיה התיק נגנב טרם הגעת רכב הקיה למקום, או לחלופין, מיד לאחר שהנאשמים עזבו את המקום, הינה טענה מופרכת שאינה מתקבלת על הדעת ואינה מתיישבת עם פעולת הנאשמים בשטח, כפי שתואר באריכות לעיל. הטעם לכך הוא שאין כל הסבר או סיבה לפתיחת דלת רכב הקיה, אלמלא היה בתוך הרכב חפץ, ובמקרה זה תיק, בו הבחין הפורץ טרם לקח את הסיכון הכרוך בפריצה לרכב.

19. על מנת שהתמונה תהיה ברורה, נשוב ונציין בקצרה את פעולת הנאשמים, הפעם ברצף. מיד לאחר שובם של הנאשמים לחניון, הציץ נאשם 1 לרכב הקיה טרם כניסתו לרכב הפורד; לאחר מכן נסע נאשם 2 לאחור ובהמשך קדימה, תוך הסטת ההגה באופן המצביע על כך שלא היה בכוונתו לצאת מהחניון אלא להיצמד לרכב הקיה; לאחר העצירה ירד הנאשם 1 מרכב הפורד, התעסק במשך 17 שניות עם דלת רכב הקיה עד אשר הצליח לפתוח אותה; נאשם 1 רכן לתוך רכב הקיה במשך כ-3 שניות; סגר את דלת רכב הקיה; נכנס לרכב הפורד והשניים עזבו מיד את המקום. במצב דברים זה אין לקבל טענה לפיה כל הפעולות הללו נעשו רק על מנת לאפשר לנאשם 1 לבדוק מקרוב את צבע הריפודים של המושב האחורי של רכב הקיה.

20. נוכח האמור ניתן לקבוע שהמסקנה הסבירה היחידה האפשרית בנסיבות העניין היא שהאדם שפרץ לרכב הקיה עשה זאת לאחר שהבחין בתיק המונח על המושב האחורי, כפי שתיארה המתלוננת, והוא גם זה שהוציא את התיק מהרכב, ובכך הגשים את המטרה לשמה פתח את הדלת. כזכור, גרסת הנאשמים הייתה רחוקה אף יותר, שכן השניים הכחישו את העובדה שנאשם 1 בכלל פתח את דלת רכב הקיה, עובדה המחמירה את מצבם לאור קביעתי לפיה ניתן לראות בברור את פתיחת דלת רכב הקיה בשנייה בה האדם היחיד העומד לידה הוא נאשם 1. מסקנה זו לפיה נאשם 1 הוא שהוציא את תיקה של המתלוננת מהרכב אינה בבחינת השערה בעלמא, אלא היא מבוססת על ניסיון החיים ועל השכל הישר, שלפיו אדם לא יסתבך בניפוץ חלון ובפתיחת דלת של רכב וסגירתו מספר שניות לאחר מכן, אלא אם יש לו סיבה טובה לכך והוא צופה שהדבר ישתלם לו.

די היה בנראה בסרטון, בשילוב גרסת הנאשמים והסברם, או במקרה זה העדר הסברים, לנצפה בו, כדי לבסס מסקנה מפלילה לגבי שניהם. ואולם, הסרטון אינו עומד לבדו, וניתן למצוא לו חיזוקים נוספים גם בראיות נוספות.

התנהגות הנאשמים בדקות שלאחר האירוע

21. השוטרים הגיעו אל הנאשמים זמן קצר ביותר לאחר האירוע. מת/19 עולה שמיד לאחר שהנאשמים זוהו על ידי דן, הוא הוביל את השוטרים לביתו של נאשם 1.

חרף פרק הזמן הקצר ביותר שחלף מרגע הפריצה ועד לרגע הגעת השוטרים לביתו של נאשם 1, הספיק נאשם 1 להחליף את בגדיו. בגדיו של נאשם 1 נתפסו על מיטתו כאשר בכיס מכנסיו נמצא כסף מזומן בסך של ₪ 1,300, 100 ₪ [ת/3, ת/4]. בחקירתו הראשונה [ת/14] אישר נאשם 1 שהבגדים שנתפסו בביתו על ידי המשטרה הם אכן הבגדים עמם הסתובב באותו יום מחוץ לביתו (ש' 70). משנתבקש להסביר מדוע מיהר להחליף את בגדיו עם חזרתו לביתו, השיב: "בבית אני ישר שם טרנינג" (ש' 74). הסבר זה של נאשם 1 לכך שמיהר לפשוט את בגדיו הינו הסבר סביר, ועל כן אין בו כדי לחזק את ראיות התביעה.

לצד זאת, יש לתת את הדעת לסכום הכסף ולסוג השטרות שנתפסו בכיס מכנסיו.

חזקה של "החזקה תכופה" - האמנם?

22. לטענת המאשימה עומדת לחובת הנאשמים במקרה זה חזקה של "החזקה תכופה", זאת לאור העובדה שברשותם של הנאשמים נתפסו שטרות כסף מיד לאחר האירוע.

לדברי המתלוננת בהודעתה מיום האירוע [ת/1] היא החנתה את רכבה, נכנסה לסופר ולאחר כעשר דקות יצאה ממנו ונכנסה לרכב. לאחר "מספר שניות" הבחינה בכך שהחלון האחורי הקטן "המשולש בצד ימין מנופץ והתיק שהיה מאחורה נעלם." המתלוננת נכנסה חזרה לסופר, הסתכלה במצלמות האבטחה ביחד עם בעל החנות וצפתה בסרטון. לדברי המתלוננת בתוך התיק היה ארנק, כ-1500 ₪ במזומן, 4 כרטיסי אשראי, שיק, כרטיס קופת חולים ותעודת זהות.

בשיחה נוספת שקיימה עמה בהמשך היום הסבירה המתלוננת שקיבלה באותו יום 650 ₪ ב-3 שטרות של 200 ₪ ושטר נוסף של 50 ₪, וכן שהיו ברשותה עוד כמה מאות שקלים, שאת הפירוט שלהם היא איננה זוכרת [ת/18].

על גרסתה זו חזרה המתלוננת גם יומיים לאחר מכן, כפי שעולה מת/9.

23. מת/3 ומת/4 עולה, כאמור, שבחיפוש שנערך בכיס מכנסיו של נאשם 1 נמצא סכום של 1,300 ₪. נאשם 1 אישר בחקירתו שלבש את אותם מכנסיים באותו יום [ת/14 ש' 114].

מת/2 עולה שבחיפוש שנערך ברכבו של נאשם 2, הוא הרכב בו נסעו הנאשמים במהלך האירוע, נתפס כסף מזומן בסכום של 1,080 ₪. המורכב 3 שטרות של 200 ₪, 2 שטרות של 100 ₪, 2 שטרות של 50 ₪ ו-9 שטרות של 20 ₪ (במאמר מוסגר אציין שישנה "קפיצה" של המספרים בדוח הפעולה, הנובעת מאופן ההקלדה, אולם עדין ניתן להבין שזו הייתה כוונת עורך הדוח).

נאשם 1 הודה בחקירתו הראשונה [ת/14 ש' 50 ואילך] שביום האירוע היו ברשותו 1,570 ₪ אותם קיבל מביטוח לאומי, מתוכם הוציא באותו יום סכום של 270 ₪ עבור קניות לילדו, כך שנותרו בידו 1,300 ₪. נאשם 1 לא הציג לשוטרים את אותן קניות, לא הציג קבלה המאשרת שאכן ערך קניות באותו יום ולא הציג אסמכתא לקבלת הכסף מביטוח לאומי.

מאחר שהשטרות שנתפסו לא היו מסומנים ולא היו בעלי ייחוד, לא ניתן לומר שהשטרות שנמצאו ברשותם של הנאשמים הם אותם השטרות שנגנבו למתלוננת. מהאמור עולה שלא מתקיימת בענייננו החזקה הראייתית של "החזקה תכופה", בה ניתן להשתמש, לעתים אף כראייה יחידה, לצורך הוכחת ביצוע עבירת הרכוש.

24. ואולם, ובאותה נשימה ממש, נמצא שאין סתירה בין סוג השטרות שנתפסו אצל הנאשמים מיד לאחר האירוע לבין סוג השטרות שתיארה המתלוננת, כאשר גם מקום התפיסה של השטרות (בתוך כיס מכנסיו של נאשם 1 ובתוך רכב הפורד של נאשם 2) מקים מקום לחשש שמא השטרות הגיעו לידיהם אך לאחרונה.

במובן זה, ובשים לב לסוג השטרות, מועד ומקום תפיסתם, מחזקים השטרות שנתפסו את ראיות התביעה.

אל מול הראיות המפלילות, עומדות גרסאות הנאשמים, אותן נפנה לבחון עתה.

גרסאות הנאשמים

25. גרסת הנאשמים מושתתת על דבריהם במהלך חקירתם במשטרה, על התשובה שמסרו לאישום ועל דבריהם במהלך המשפט. נאשם 1 נחקר פעמיים: בפעם הראשונה מיד לאחר שנתפס בביתו ביום 11.3.2018 שעה 20:45 [14/ת] ובפעם השנייה ביום 13.3.2018 בשעה 10:26 [10/ת].

נאשם 2 נחקר פעם אחת בלבד ביום 11.3.2018 בשעה 19:24 [13/ת].

כפי שנראה להלן, גרסאות הנאשמים אינן סדורות, הן מלאות סתירות פנימיות וחיצוניות, ועולה מהן באופן מובהק ששני הנאשמים התחמקו מלהתמודד עם הנראה בסרטון, עד כדי חוסר רצון לצפות בו בצורה מעמיקה, הן במהלך חקירתם במשטרה והן במהלך עדותם בבית המשפט.

גרסת נאשם 1

26. בת/14 הכחיש נאשם 1 כל קשר לפריצת רכב כלשהו, זאת גם לאחר שהוצג לו סרטון האבטחה. מפאת חשיבות הדברים, אביא להלן קטע קטן מתוך תשובותיו של הנאשם בחקירתו (ש' 133-146):

ש. באיזה צבע הרכב שאתם מחנים לידו?

ת. אני לא יכול להגיד לך את הצבע אבל אני רואה את הרכב

ש. ניתן לראות את הגג בבירור, את אחת הדלתות וחלק מהשמשה הקדמית אתה רואה?

ת. נו, אני רואה אוטו, זה מה שאני רואה

ש. בוא נמשיך לצפות, הרכב שלכם נראה יוצא ברוורס, חוזר לכיוון פנים החניה, נוסע קדימה מעט ממול לרכב הכסוף, ונעצר, מהרכב שלכם יוצאת דמות, לכיוון רכב הפיקאנו, הדלת של הפיקאנו נפתחת, נסגרת, הדמות נכנסת לרכב ואתם ממשיכים בנסיעה, מה תגובתך?

ת. אין לי מושג על מה אתה מדבר

ש. אנחנו רואים ביחד בסרטון בצורה ברורה

ת. אני לא רואה שום דבר

ש. בוא נראה שוב

ת. לא מעוניין, שחרר אחי קצר הכל טוב

ש. למה אתה לא רוצה לספר לי מה קרה בדיוק

ת. אין לי מה לספר

27. יומיים לאחר מכן, במסגרת חקירתו השנייה [ת/10], הבהיר הנאשם לחוקר כבר בפתח חקירתו ובטרם הופנתה אליו שאלה, שהוא אמר את כל שהיה לו לומר ושאלו לו מה להוסיף. כלומר, הנאשם לא ביקש להסביר, להבהיר, להוסיף או לשנות דבר מהפרטים שמסר בחקירתו הראשונה.

בדומה להתנהלותו של נאשם 1 בחקירה במשטרה, גם במהלך החקירה הנגדית, כאשר ביקש התובע להציג לו את הסרטון, סירב נאשם 1 לצפות בו באופן מעמיק ונתן תשובות כוללניות שאינן מתייחסות בהכרח לקטעי הסרטון המפלילים עמן התבקש להתמודד.

28. כפי שראינו, במהלך חקירתו במשטרה הכחיש נאשם 1 את דברי החוקר שהראה לו שיצא מרכב הפורד לאחר שנכנס אליו עם חזרתו מהסופר. ואולם, במהלך החקירה הראשית שינה נאשם 1 את גרסתו וטען: "יצאתי רגע מהאוטו ולא זוכר למה, אולי הטלפון הפריע, לא זוכר עברה שנה וחצי, אני לא זוכר. אין לי מושג. בזמן שיצאתי מהרכב היינו צמודים לרכבים, יכול להיות בלי כוונה אולי נגעתי באוטו, אבל לא פתחתי שום דלת ולא פרצתי שום דלת" (פרוט' עמ' 12 ש' 26-29). כלומר, הפעם הראשונה בה אישר הנאשם שיצא מרכב הפורד ושעמד צמוד לרכב, הייתה בשלב מאוחר ביותר, לאחר שתי חקירות במשטרה ולאחר שנמסרה מטעמו התשובה לאישום.

אשר לתוכן הגרסה, מצאתי את הסברו של הנאשם לפיו הוא יצא מהרכב מאחר ש"אולי הטלפון הפריע" לו, כהסבר בלתי סביר, שאינו מתיישב עם השכל הישר. ככל שכך היו פני הדברים והטלפון אכן הפריע לו, יכול היה נאשם 1 לבצע פעולות פשוטות ולהשקיע בהן פחות מאמץ, כמו למשל לנתק את חגורת הבטיחות ולסדר את ענייניו בתוך הרכב מבלי לצאת ממנו. גם אם יצא הנאשם מהרכב על מנת לסדר את הטלפון, לא הסביר מדוע נדרש לו זמן כה רב לבצע פעולה פשוטה זו.

במאמר מוסגר אציין שבניגוד לדברי הנאשם לפיה חלפה שנה וחצי מיום האירוע, הרי שבפועל חלפה חצי שנה בלבד.

29. ואולם, הסבריו של הנאשם לסיבה בגינה יצא מהרכב לא הסתיימו בכך, ובחקירתו הנגדית מסר גרסה נוספת: "רוצה תשובה למה יצאתי מהאוטו אני אגיד לך, שיצאתי חשבתי שמהו הפריע לי בכיסים, אז בדקתי שניה על הגלגל ולראות שאין פנצ'ר שנייה אחת ונכנסתי לאוטו..." (פרוט' עמ' 15 ש' 28-30). משנתבקש להסביר סתירה זו השיב: "פלאפון, משהו שהפריע לי, אולי חסר אוויר, לא זוכר בדיוק, משהו פחות או יותר, לא זוכר במדויק. עבר הרבה זמן" (עמ' 17 ש' 21-22). לצורך השלמת התמונה, תרתי משמע, אציין שבסרטון ניתן להבחין באופן פוזיטיבי בכך שנאשם 1 לא בדק אוויר בגלגלים של רכב הפורד, או כל תקלה אחרת ברכב הפורד. עוד ניתן לומר שמרגע יציאתו של נאשם 1 מרכב הפורד ועד לרגע טריקת דלת הקיה, הופנו כל מעייניו לרכב הקיה והוא לא הפנה מבטו לכיוון רכב הפורד.

30. לסיכום נקודה זו - במהלך חקירתו במשטרה שלל נאשם 1 שקרה דבר חריג במהלך הנסיעה. גם לאחר שהוצג לו הסרטון, והחוקר אמר לו מפורשות שרואים אותו יוצא מהרכב, נאשם 1 לא "נזכר" בכך שיצא מהרכב לצורך בדיקת

אור בצמיגים, אלא טען שאין לו מושג על מה החוקר מדבר (ש' 140), שאינו רואה דבר (ש' 141) ושאינו לו מה לספר לחוקר (ש' 146). מאחר שתשובותיו אלו של הנאשם 1 ניתנו ביום האירוע, הרי שהיה ביכולתו "להיזכר" בפרט זה, גם אם חשב בתחילה שמדובר בפרט שולי. תשובותיו המאוחרות של נאשם 1, הינן כבושות, סותרות ובלתי סבירות, ומכאן שאין ליתן בהן כל אמון. על כך יש להוסיף שנאשם 1 אף לא סיפק כל הסבר שזיכרונו ניעור רק בשלב בו נחקר בבית המשפט על אף חלופי הזמן, ולא הסביר מדוע יש להעדיף את גרסתו המאוחרת על פני הגרסה אותה מסר שעות ספורות לאחר האירוע.

31. נאשם 1 חלק על כך שפתח את דלת רכב הקיה. למרות שהופנה לסרטון מספר פעמים, ולאחר שעומת עם הטענה שרואים אותו פותח את דלת רכב הקיה, ענה נאשם 1: "זה החלק של הפורד, זה אוטו פורד שאני פותח דלת. אני לא רואה פה דלת שנפתחת... זה הדלת של הפורד נטו. יצאתי ורואים אותי שנייה, עומד ונכנס לאוטו" (פרוט' עמ' 16 ש' 1-3).

משהתקש התובע שהדלת הנראית בסרטון היא דווקא דלת רכב הקיה, ענה לו נאשם 1: "אתה לא צודק. אני רואה בסרטון את דלת הפורד נפתחת. יש שם גגון ברגע שאתה פותח את הדלת מן הסתם יראו את הדלת נפתחת אבל את האוטו לא רואים. אבל אם תסתכל תראה את הפורד. נוח לך לראות מה שאתה רוצה לראות..." משהתקש התובע שבסרטון לא רואים את פתיחת דלת הפורד, השיב הנאשם במלים שאולי סגרו את הגולל על תעלומת הדלת הנפתחת: "אז מאיפה אני יוצא, מהחלון?" (עמ' 16 ש' 28, ובהמשך חזר על תשובתו זו בש' 30).

ואכן, בנקודה זו צדק הנאשם. הוא לא יצא מהחלון. אין חולק על כך שרכב הפורד ברובו הגדול כלל לא נראה בסרטון, על אף שחנה במקום, כאשר הסיבה לכך היא שהגגון חסם את שדה הראייה באופן שאינו מאפשר לראותו. ואולם, בדקה 12:18:36 רואים באופן ברור את הנאשם מחוץ לרכב הפורד ורק לאחר מכן רואים את פתיחת הדלת. הדעת נותנת שהנאשם יצא תחילה מרכב הפורד דרך דלת הרכב - פעולה אותה לא ניתן לראות עקב שדה הראייה המוגבל. רק לאחר שיצא הנאשם מרכב הפורד ניתן היה להבחין בו בסרטון. בהמשך, ורק לאחר שרואים את הנאשם מחוץ לרכב הפורד, רואים פתיחת דלת. גם מבלי להיזקק למומחים, מהנדסים או הדגמות, לא ניתן להגיע למסקנה אחרת מלבד למסקנה שהדלת אותה רואים נפתחת בסרטון, היא דלת רכב הקיה, שהנאשם לא הכחיש שעמד בצמוד אליה. בהמשך ניתן להבחין בסגירת הדלת, ורק לאחר מכן נעלמת מהעין דמותו של נאשם 1, שבשלב זה ניתן להבין על פי הקשר הדברים, שנכנס לרכב הפורד דרך דלת המושב שליד הנהג, בה כאמור לא ניתן להבחין בהיותה מוסתרת על ידי המכולה.

הנה כי כן ניתן לקבוע באופן וודאי שהנאשם פתח את דלת רכב הקיה.

32. חוסר המהימנות של נאשם 1 וניסיונו לצמצם את מעשיו באותו יום את באה לידי ביטוי גם בגרסה שהציג בכל הנוגע להפרת תנאי מעצר הבית. כך, בחקירתו הראשית טען נאשם 1 שיצא מביתו שם שהה ב"מעצר בית", על מנת להתאווור. לטענת הנאשם הוא יצא בשעות שאושרו לו, והודה שהפר את מעצר הבית רק בשל העובדה ששהה מחוץ לביתו שלא בלוויית אחד המפקחים שאושרו. ואולם, בחינת תנאי השחרור של הנאשם [ת/20] מצביעה על כך שהנאשם שיקר גם בנקודה זו, שכן הוא הגיע לחניון בסביבות השעה 12:15 [ת/19 + ת/1], בעוד ששעות ההתאווורות שאושרו לו היו בין השעות 09:00-10:00 ובין השעות 16:00-17:00.

33. סתירות נוספות בגרסת הנאשם ניתן למצוא בתשובות שמסר בקשר למעשיו באותו יום. בת/14 משנשאל לאן נסע עם נאשם 2 השיב: "ואלה, הסתובבנו, היינו לא מכיר מקומות" (ש' 32), ומשנשאל אם יצאו מהעיר, השיב: "כן, יצאנו לכיוון רמלה שם... סתם סיבוב לנשום אוויר" (ש' 44-42). במהלך החקירה לא הזכיר נאשם 1 מיוזמתו את העצירה בסופר בכפר חב"ד, ורק לאחר שנשאל מפורשות האם עצרו בסופר באזור כפר חב"ד, השיב: "נראה לי כן, רצינו לקנות סיגריות שאלנו אם יש סיגריות אמרו שאין סיגריות, יצאנו חזרנו לאוטו" (ש' 45-46). משנשאל מה עשו לאחר מכן השיב: "משם נסענו והלכנו הביתה" (ש' 48). משנשאל האם היה משהו חריג בדרך, הוסיף שבדרך חזרה עצרו בחנות בשם "ויקטורי" הממוקמת ליד ביתו, שם קנה "כמה דברים לילד" ומיד הוסיף מיוזמתו שקיבל את הכסף מביטוח לאומי, ואף פירט את הסכום שקיבל (ש' 50-52). בחקירתו השנייה (ת/10) הוסיף נאשם 1 שבאותו יום יצא לבנק למשוך את הכסף. הנאשם התקשה למסור פרטים נוספים, וטען שנכנס לבנק לבדו (פרט שכלל לא נמסר על ידי נאשם 2). נאשם 1 לא מסר את מספר חשבון הבנק, למעט תיאור כללי "בנק דיסקונט ליד המזרקה במדרחוב ברחוב רוטשילד". משנשאל לאן נסעו משם, הוסיף פרט נוסף שלא בא זכרו בחקירתו הראשונה, וטען שנסע עם נאשם 2 לחברו של נאשם 2, כאשר בדרך עצרו בסופר (ש' 21). למותר לציין שהנאשם לא מסר פרטים על אודות חבר זה.

הנה כי כן, גם בנקודה זו מדובר בתשובה מתפתחת, המקשה עד מאוד לתת אמון בנאשם 1.

34. ניתן לסכם ולומר בהתבסס על שלל הדוגמאות שהובאו, שלא ניתן לתת כל אמון בגרסתו של נאשם 1. הגרסאות שמסר נאשם 1 היו מתפתחות, כבושות, מצמצמות ובלתי סבירות. מסקנה זו מסתמכת בשלב זה בעיקר על דברי הנאשם בחקירותיו במשטרה, והשוואתם לתשובות שמסר בבית המשפט, אולם הם מקבלים משנה תוקף כאשר משווים אותם לדברי שותפו - נאשם 2. למשמע תשובותיו המביכות של נאשם 1 בבית המשפט, הרושם שהתקבל היה שהוא מסתבך בשרוכי נעליו. במקרה שלפנינו, מעבר לעובדה שסתירות הנאשם מחזקות את ראיות התביעה, הרי שיש להן משמעות בכל הנוגע לבחינת השלב השלישי לצורך ביסוס העובדות על סמך ראיות הנסיבותיות, שלב המתבסס בין היתר גם על גרסת הנאשם. במילים אחרות, שקרי הנאשם מקשים לקבוע מהו ההסבר שהוא נותן לראיות הנסיבותיות ולטענה שמא ישנו הסבר הגיוני אחר המסביר את שנצפה בסרטון. על אף שאין משמעות הדבר שב"כ הנאשמים, ואף בית המשפט עצמו, אינם יכולים להעלות מיוזמתם תרחישים חלופיים לראיות הנסיבותיות שנאספו, אולם שעה שאלו מצטרפים לשקרי נאשם, הרי שעל אותם תרחישים להיות משמעותיים יותר, חזקים יותר, משכנעים יותר ומוחשיים יותר.

גרסת נאשם 2

35. בחקירתו במשטרה [ת/13] אישר תחילה נאשם 2 שנפגש באותו יום עם נאשם 1, אולם טען שכלל לא יצאו מביתו (ש' 52 ובהמשך ש' 63,65). רק משנשאל מפורשות האם נכנס יחד עם נאשם 1 לסופר בכפר חב"ד, אישר זאת. נאשם 2 שלל שהיה "משהו חריג" לפני שעזבו את החניון ואישר שלא בדקו בחניון רכב כלשהו.

נאשם 2 לא חלק על כך שבסוכך השמש ברכבו נתפס במהלך החיפוש 1,080 ₪ במזומן, והסביר שמקורו של הכסף בשכר עבור עבודת הובלות שביצע ביום חמישי. הנאשם לא ציין את התאריך המדויק בו בוצעה לטענתו העבודה, אולם גם אם אניח לטובתו שמדובר ביום חמישי הסמוך למועד ביצוע העבירה נושא כתב האישום, הרי שהפועל היוצא מדבריו הוא שהוא השאיר כסף מזומן בסכום לא קטן ברכבו במשך 5 ימים, עד יום שני בו בוצע החיפוש. גרסה זו אינה סבירה בעיני, בפרט כאשר מוקדם יותר אישר הנאשם שהחלון ברכבו שבור (ש' 50).

תמיהה נוספת בדברי נאשם 2 עולה מגרסתו אשר למקור הכסף שנתפס ברכבו. נאשם 2 טען כאמור שמדובר בשכר עבור עבודה שביצע ביחד עם אדם בשם לירן איטח, אולם על אף שעבדו ביחד, הוא "לא זכר" את מספר הטלפון שלו.

36. אשר לאירוע הפריצה עצמו, משהוצג לנאשם סרטון האבטחה, ולאחר שהובהר לו על ידי החוקר שהוא נראה נוסע עם הרכב לאחר ומקרב אותו אל רכב הקיה באופן שמאפשר לנאשם 1 לצאת מהרכב, לפתוח את דלת הקיה ולשוב חזרה לרכב, בחר הנאשם שלא להתייחס עניינית לשאלות שנשאל והשיב "לא עשינו כלום" או "לא נגענו ברכב הזה".

ראויות לציון מיוחד תשובותיו של הנאשם לשאלות שנשאל בשורות 192-201 בת/13:

- ש. ראינו בברור פעמים שהרכב הכסוף נפתח
- ת. לא עשינו כלום נו
- ש. מה הוא לקח מהרכב?
- ת. כלום
- ש. איך הוא פתח אותו?
- ת. הוא היה איתי הוא לא לקח כלום נו הוא לא עשה שום דבר, לא לקחנו שום תיק
- ש. מכל החקירה ומכל מה שדיברנו היום, אמרתי לך שנגנב תיק?

משהבין הנאשם שפלט מילה מיותרת, מיהר להסביר:

- ת. לא לא דיברת על שום תיק אבל מה כבר אפשר לקחת מאוטו
- ש. הרבה דברים אחי
- ת. בדרך כלל רק תיקים לוקחים מאוטו מה אפשר עוד לקחת

37. יש לציון שחרף הבעייתיות הקיימת בתשובות שמסר נאשם 2 בחקירתו במשטרה, הוא בחר שלא להעיד בבית המשפט בחקירה ראשית, וביקש להסתפק בחקירתו במשטרה כעדות בחקירה ראשית.

משנתבקש במהלך החקירה הנגדית להסביר כיצד ידע שנגנב דווקא תיק, אמר: "האמת שפה זה לא הוזכר בתיק החקירה, דיברו על ההתפרצות ועל כל מה שהיה, שבאו ועצרו אותנו, היו שמה כמות של שוטרים שבאותו זמן דיברו ביניהם, תראו איפה החביאו, תחפשו את התיק, תחפשו מסביב לבניין, יכול להיות שזה נקלט לי התיק הזה" (פרוט' עמ' 23 ש' 6-8).

ואולם, גם מגרסה זו של נאשם 2 עולות בעיות המקשות עד מאוד לקבלה, גם אם אתעלם מהתרשמותי לפיה דבריו נאמרו מן השפה אל החוץ. הקושי המרכזי בקבלת גרסת הנאשם טמון בכך שמשתבש להסביר בחקירתו במשטרה כיצד ידע שמדובר בתיק, לא טען ששמע זאת מהשוטרים. נהפוך הוא, הנאשם אישר לחוקר פוזיטיבית שהוא לא שמע זאת ממנו. הדעת נותנת שלוהיה נאשם 2 שומע את המילה "תיק" משוטר אחר, היה לכל הפחות משיב בחיוב לחוקר ששאל אותו האם שמע זאת ממנו.

38. במהלך עדותו בבית המשפט ניסה נאשם 2 לשפר את הרושם הרע שהותירה עדותו, וטען שדווקא כן הסביר לחוקר שחקר אותו שמוקדם יותר קלט את השוטרים מדברים על התיק, אולם הדברים לא נרשמו על ידי החוקר (פרוט' עמ' 23 ש' 23-30). למותר לציין שטענה זו הינה בבחינת גרסה כבושה שנאמרה לראשונה בשלב מתקדם של המשפט. הנאשם אישר שקרא את הודעתו לאחר החקירה, גם אם עשה זאת, לדבריו, "בחפוף", ואין חולק על כך שהוא לא ביקש לתקן נקודה זו או כל אמירה אחרת שאמר. נוסף על כך, נאשם 2 לא סיפר על כך מיוזמתו בשלב מסירת המענה לאישום בבית המשפט, לא סיפר על כך בשלב החקירה הראשית, עליה ויתר כאמור, ולא ביקש לזמן את החוקר לעדות על מנת לעמת אותו עם טענתו.

נוכח כל האמור, המסקנה המתבקשת היא שהנאשם ידע למסור לחוקריו פרט מוכמן, כלומר פרט שהיה בידיעתו של מי שביצע את העבירה.

39. בדומה לאופן בו נוהלה החקירה הנגדית של נאשם 1, הרי שגם במהלך חקירתו הנגדית של נאשם 2 ניסה התובע לעמתו פעם אחר פעם עם הנראה בסרטון, תוך שהסביר לו שהדלת שנראית נפתחת בסרטון, היא דלת הרכב שנפרץ ולא רכב הפורד. חרף האמור טען נאשם 2 שהוא אינו רואה זאת ועמד על כך שהדלת שנפתחה היא הדלת של רכבו (פרוט' עמ' 21).

40. גם בכל הנוגע לסיבה בגינה יצא נאשם 1 מרכב הפורד מסר נאשם 2 תשובות בלתי סבירות, שאין עולות בקנה אחד עם הסרטון. משנשאל נאשם 2 לסיבה בגינה יצא נאשם 1 מהרכב ענה: "לא זוכר מה היה אותו יום. זה אוטו עם הרבה בעיות מכניות יש לו, לא זוכר להגיד מה היה. לא זוכר" (עמ' 21 ש' 29-30). ואולם, באותה נשימה אישר נאשם 2 משפט קודם לכן שנאשם 1 יצא מהרכב לפרק זמן קצר ביותר של "שנייה, שנייה וחצי. רואים בסרטון" (עמ' 21 ש' 27). מתשובתו זו של נאשם 2, ובשים לב לכך שמהסרטון עולה באופן ברור שנאשם 1 עמד מחוץ לרכב פרק זמן ארוך בהרבה, ניתן ללמוד שגם נאשם 2, בדומה לנאשם 1, מנסה לצמצם בתשובותיו את פרק הזמן בו עמד נאשם 1 מחוץ לרכב, בהבינו שככל שייקבע שמדובר בפרק זמן ארוך דיו, עלול הדבר להתיישב עם ראיות המאשימה. נוסף על כך, תשובתו של נאשם 2 בעניין זה אינה סבירה בבסיסה, שכן ניסיון החיים מלמד שככל שמטרת היציאה של נאשם 1 מהרכב אכן הייתה לצורך בדיקה מכנית של הרכב, היה נדרש לצורך כך פרק זמן ארוך בהרבה. מכאן שתשובתו של נאשם 2 אשר לסיבה בגינה יצא נאשם 1 מהרכב אינה יכולה לעמוד.

41. באופן כללי ניתן לומר שהרושם שהתקבל מתשובותיו של נאשם 2 היה שהוא ניסה להתאים את תשובותיו לאלו של נאשם 1. כך למשל, סיפר נאשם 2 מיוזמתו במהלך עדותו שנאשם 1 "יצא ונכנס" מהרכב לאחר שנאשם 2 נסע לאחור (עמ' 20 ש' 27), זאת למרות שכלל לא נשאל על כך על ידי התובע, למרות שלא מסר פרט זה מיוזמתו במהלך

חקירתו במשטרה, ולמרות שלאורך כל עדותו הרבה להשתמש במלים "לא זוכר" בתשובות שענה.

42. נוכח כל האמור, בשים לב לתשובות שמסר ולרושם שהותירה עלי עדותו בבית המשפט, הגעתי לכלל מסקנה שלא ניתן לתת כל אומן גם בגרסתו של נאשם 2. נאשם 2, בדיוק באותו אופן בו נקט נאשם 1, התכחש לנראה בסרטון, מסר תשובות כבושות ובלתי סבירות, שדומה היה כאילו המציאן במקום. מסקנתי זו מתחזקת בשים לב לכך שככל שהיה מוסר חלק מהן לבא כוחו בזמן אמת, היה באפשרותו לנקוט בפעולות נוספות במהלך ניהול ההוכחות, ובכלל זה זימון גובה ההודעה והטחת טענות הנאשם כלפיו על שלא רשם את דבריו במלואם במהלך החקירה. נוסף על כך ניתן היה לאפשר לנאשם 2 להסביר את טענותיו הכבושות כחלק מהחקירה הראשית. הרושם הבעייתי שהותירו בי תשובותיו של נאשם 2, והדברים נאמרים בלשון המעטה, בא לידי ביטוי גם באופן בו השיב לשאלות שנשאל, כאשר דומה היה שהוא עושה כל אשר לעיל ידו כדי להתחמק מהתמודדות עם הנראה בסרטון המפליל. כפי שראינו, תשובותיו המצמצמות והבלתי מהימנות של נאשם 2 החלו, כאמור, עוד בשלבים הראשונים של חקירתו במשטרה, עת ניסה להסתיר מהחוקר את מעשיו המשותפים באותו יום עם נאשם 1.

43. לסיכום, די בבחינת גרסאות הנאשמים, כל אחת בנפרד, והרושם הרע שהותירה בי עדותם כדי לבסס למסקנה שלא ניתן לתת בנאשמים כל אומן. אם נוסיף לכך את הסתירות בין גרסאות הנאשמים בנוגע לחלקים מהותיים בהתרחשות, כמו למשל הסיבה לצאתו של נאשם 1 מרכב הפורד טרם עזבו השניים את ההחניה ומעשיהם של השניים לפני האירוע, וכן את סירובם להתמודד ולהתעמת עם הסרטון בחלקים המפלילים, הרי שיש בכך כדי לבסס ולחזק מסקנה זו.

מחדלי חקירה

44. ב"כ הנאשמים טענו לקיומם של מספר מחדלי חקירה, אליהם אפנה להתייחס עתה.

היכן נפרץ הרכב

45. ממזכר ת/17, שהינו שיחת הבהרה שהתקיימה עם המתלוננת יום לאחר האירוע, מסרה המתלוננת לחוקר שהיא יצאה מבית הספר אותו היא מנהלת בעיר לוד ושלא ביצעה עצירה כלשהי בדרך עד להגעתה לסופר בכפר חב"ד.

לטענת ב"כ הנאשמים, לא ניתן להוכיח היכן נפרץ הרכב, שכן בסרטון עצמו לא רואים את פעולת ניפוץ החלון. עוד נטען שעל אף הגעת שוטרים למקום האירוע לצורך איסוף מצלמות האבטחה [ת/6], לא טרחו השוטרים לשחזר עם המתלוננת היכן בדיוק החנתה את רכבה והאם יש במקום זכויות שיעידו שאכן התרחשה במקום פריצה בדרך של שבירת חלון. למען שלמות התמונה יש לציין שחוקרי מז"פ שניסו לפתח טביעות אצבע מרכב הקיה, עשו זאת במחלק זיהוי פלילי שפלה ולא בזירה.

46. טענה זו בדבר אי בדיקת הזירה הינה טענה נכבדה, שכן ככל שפעולה זו הייתה מתבצעת, יתכן שהיה בה כדי לעורר ספק שמא הרכב נפרץ שלא במקום האירוע. אין חולק על כך שמדובר במחדל חקירה, והשאלה הטעונה

הכרעה היא מה משמעותו של אותו מחדל. לדיון מעמיק בסוגית מחדלי החקירה ונפקותם של המחדלים ראו ע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל (18.5.2006), שם נקבע בין היתר:

"במדינת חוק מתוקנת, כפי שמבקשים אנו להיות, הציפיה היא כי התביעה תפרוש בפני בית המשפט תשתית ראיתית רחבה, וכי בהדריכם את החוקרים על גורמי התביעה, הפרקליטות או התביעה המשטרית, לדרוש כי ככל הניתן לא תונח אבן רלבנטית שאינה הפוכה. חרף העומס המוטל על גורמי האכיפה אין מקום להתעלמות מכלל זה, והבקרה התביעתית צריכה לכלול אותו, ובמקרים רבים כך אכן קורה. יהיו אפוא מקרים חריגים שבהם תהא נפקות למחדלים כאלה, הן בבחינה מדוקדקת במיוחד של הראיות שהוגשו, והן - במקרים קיצוניים - אף מעבר לכך, בהנחת הנחות לטובת הנאשם, שמא נגרם לו עוול".
אולם, באותה נשימה נאמר -

"אוסף, כי מערכת החקירה והתביעה צריך שיתנו תדיר אל ליבן, בשל חובת אנשיהן כעובדי ציבור וכ"קציני בית המשפט" - את הצורך במיצוי ראוי של החקירה. ואולם, אין מקום ככלל שיהא חוטא נשכר בשל כך שהרשויות חדלו, אם בסופו של יום הרימו את נטל הראיה... עוד קבעה הפסיקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה'... וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר." (ההדגשות הוספו)

47. אכן, טוב היה נעשה אם המשטרה הייתה מעמיקה את החקירה ובודקת את מקום האירוע ביסודיות, בהתבסס על תיאור המתלוננת או על שחזור מיקום חניית רכב הקיה באמצעות סרטון האבטחה. ואולם, לאור הראיות שנאספו, מצאתי שבמקרה זה אין במחדלה של המשטרה כדי לשנות את התמונה הראיתית שנפרסה, בשים לב ליריעת המחלוקת, לגרסאות הנאשמים, ולקיומה של ראיה חזקה ביותר בדמות הסרטון, בו ניתן לראות שנאשם 1 אכן פתח את דלת הקיה. על כך יש להוסיף שגם אם היה בידי ההגנה לעורר ספק בשאלה האם חלון הקיה נפרץ במקום על ידי הנאשמים, או שמא הוא נופץ במקום אחר, עדין לא היה בכך כדי לסייע לנאשמים, זאת מן הטעם שלצורך ביסוס עבירת הפריצה לרכב, די היה בהוכחת הנסיבה של פתיחת דלת הקיה על ידי מי מהם, עובדה שהמאשימה הוכיחה, כאמור, מעבר לספק סביר.

בעניין זה חשוב לשוב ולהזכיר שגרסת הנאשמים הייתה הכחשה מוחלטת למעורבות בפריצת הרכב ולגניבת התיק ממנו. ברי שככל שגרסתם הייתה "מצמצמת" את יריעת המחלוקת, יכול והיה מקום לתת למחדל זה משקל רב יותר.

48. זאת ועוד, גם מהודעתה של המתלוננת מיום האירוע [ת/1] עולה שהחלון לא נופץ טרם הגעתה לחניון. המתלוננת תיארה שהבחינה בחלון המנופץ רק לאחר שנכנסה לרכב לאחר הביקור בסופר. טענת ההגנה לפיה יתכן שהחלון נופץ מוקדם יותר, טרם ההגעה לחניון, בעוד המתלוננת הבחינה בכך רק בשלב מאוחר אינה סבירה, שכן ככל

שמאן דהוא היה מנפץ את החלון הקטן של רכב הקיה, הרי שכבר היה משלים את משימתו וגונב את התיק, ולא משאיר התיק ברכב לאדם אחר שיבוא ו"יהנה מפרי עמלו", כמו גם מהסיכון שלקח בניפוץ החלון. מכל מקום הדברים נאמרים בבחינת למעלה מן הצורך, שכן עבירת ההתפרצות הושלמה, כאמור, בעצם פתיחת דלת רכב הקיה.

49. לסיכום נקודה זו, גם אם הפעולה של שבירת החלון לא נראית בסרטון, הרי שהדבר נלמד מהעובדה שהחלון מוסתר על ידי המכולה. בטענת ב"כ הנאשמים לפיה החלון היה שבור טרם הגעתם למקום אין כל היגיון, וממילא לא נטען מעולם על ידי הנאשמים שהם לכל היותר פתחו את הדלת האחורית של הקיה, מבלי לשבור תחילה את החלון. באותה נשימה ניתן לומר שאין כל היגיון בטענה שאדם אחר פרץ את חלון רכב הקיה, הותיר את הדלת סגורה ואת התיק במקומו במושב האחורי של הקיה, שכן, ככלל, אין אדם מנפץ חלון סתם כך להנאתו. המסקנה המתבקשת היא שאותו אדם שפרץ את החלון הוא האדם שפתח את הדלת הוא האדם שגנב את התיק. האדם הזה הוא נאשם 1.

העדרן של טביעות אצבע של הנאשמים מרכב הקיה

50. טענת הגנה נוספת שהועלתה הייתה שלא נמצאו טביעות אצבע של הנאשמים על גבי רכב הקיה. ממצא שלילי זה ביקשו ב"כ הנאשמים ללמוד כי ידם של הנאשמים לא הייתה במעל, תרתי משמע, שכן לא סביר שהפורץ לא נגע ברכב הקיה. אין בידי לקבל טענה זו. נכון הדבר שככל שהיו נמצאות טביעות אצבע של הנאשמים, וליתר דיוק של נאשם 1, על חלק מהרכב, היה בכך כדי לסבך את הנאשמים עד מאוד בביצוע העבירה, זאת בשים לב לכך שהכחישו את העובדה שנגעו ברכב הקיה (הכחשה שסיוגה מעט בהמשך על ידי נאשם 1 שטען שיתכן שנגע באופן כלשהו ברכב). ואולם, מת/7 עולה שבעקבות הפעולות לפיתוח טביעות אצבע שנעשו על ידי חוקרי מז"פ, "לא נמצאו ממצאי ט"א" כלשהם. נוסף על כך, הווה ידוע שבעוד שהימצאותה של טביעת אצבע השייכת לאדם מסוים מלמדת על כך שאותו אדם הניח את אצבעו על גבי המשטח ממנו הועתקה התביעה, אין להסיק מסקנה הפוכה מהעדרה של טביעת אצבע, זאת מן הטעם שלא כל מגע עם משטח משאיר טביעת אצבע, וככל שהושארה טביעת אצבע, לא תמיד מדובר בטביעה ברורה המאפשרת את השוואתה למאגר טביעות האצבע. לפיכך, העדרה של טביעות אצבע מזירת אירוע הינה עובדה ניטרלית והיא אינה יכולה לשמש חיזוק לטענת הנאשם או לחפותו. בעניין זה ראו, למשל, דברי השופט זמיר בבש"פ 8132/99 אהרון מלכה נ' מדינת ישראל (30.11.1999) שהתייחס אמנם לשלב של ראיות לכאורה, אולם דבריו יפים גם לענייננו:

בית משפט זה קבע לא אחת כי עובדת היעדרן של טביעות אצבע אינה גורעת מן הראיות לכאורה הקיימות בתיק. ראו למשל את דבריה של השופטת שטרסברג-כהן בבש"פ 8091/98 ניסים מסילתי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם): "...כל שניתן לומר על תוצאות הבדיקות הקשורות בטביעות הנעליים או האצבע הוא שאין בהן כדי לחזק את הראיות אולם אין בהן כדי להחלישם... נאמר לא אחת, כי על מנת לבחון קיומן של ראיות לכאורה, אין להתמקד במה שאין אלא במה שיש. השאלה איננה אם ניתן היה להשיג ראיות נוספות ואחרות, אלא אם הראיות הקיימות מצטרפות למסכת ראיות מספקת כדי להוות ראיות לכאורה להוכחת האישומים המיוחסים לחשוד".

מבצעים בצוותא

51. בסיכומיו טען ב"כ נאשם 2 שגם אם יוכח שנאשם 1 התפרץ לרכב, הרי שלא ניתן לייחס עבירה זו למרשו, שעה שאין חולק על כך שנאשם 2 כלל לא יצא מרכב הפורד בשעת הפריצה. גם טענה זו דינה להידחות. כפי שעולה מהסרטון, הנאשמים פעלו בצוותא חדא, בשיתוף פעולה מלא ובתיאום מושלם ביניהם לצורך הגשמת מטרותם. נאשם 2 נהג ברכב והסיע את נאשם 1 למקום הקרוב ביותר האפשרי לרכב הקיה, באופן שאף יסתיר אותו, גם אם בצורה חלקית, מהכביש הראשי. נאשם 2 יצא מהרכב, התפרץ לרכב הקיה, גנב את התיק ונכנס חזרה לרכב הפורד בו ישב כאמור נאשם 1 שהמתין לו בכל זמן הפריצה. לאחר מכן הסיע נאשם 2 את שניהם מהמקום. עיננו הרואות שכל אחד מהנאשמים תרם את תרומתו המכרעת לביצוע העבירות. ניתן אף לומר שלולא שיתוף הפעולה של השניים לא ניתן היה לבצע את העבירה בצורה בה היא בוצעה, או לחלופין שהדבר היה כרוך בקושי גדול יותר עבור אחד מהם או בהעמדתו בסיכון גדול יותר שמא ייתפס. הרושם המתקבל ממכלול הראיות שהובאו, ובכלל זה גרסאות הנאשמים הן בחקירתם והן בבית המשפט, הוא ששני הנאשמים פעלו כגוף אחד. העובדה שמעשיהם התפרסו על פני שניות בודדות בלבד, מתיישבת אף עם המסקנה שהם נדברו ביניהם כיצד לבצע את ההתפרצות בזמן הקצר ביותר. אכן, חלקם של הנאשמים באירוע אינו זהה, אולם כל אחד מהם תרם את תרומתו "בלעדיה אין" לצורך השלמת המעשה העברייני.

52. ב"כ הנאשמים העלו בשלבים שונים של הדיון טענות נוספות הנוגעות לתחילתו של האירוע, אולם לאור הראיות שפורטו, ונוכח העובדה שממילא לא נתתי במסגרת הכרעת הדין כל משקל לראיות המהוות עדות מפי השמועה, לא מצאתי להתייחס לטענות אלו במסגרת דיוננו.

סוף דבר

53. הנה כי כן, ועל אף שחלק מכתב האישום מבוסס על ראיות נסיבתיות, מצאתי שעלה בידי המאשימה ליצור את אותה מסכת רצופה של ראיות מפלילות שיש בהן כדי להביא להרשעת שני הנאשמים בפלילים. בסרטון המתעד את רובו של האירוע נראה ראשו של נאשם 1 מחוץ לרכב הפורד ורק לאחר מכן נראית פתיחת הדלת של רכב הקיה, זאת לאחר מספר שניות בהן נראה נאשם 1 מתעסק עם רכב הקיה. בהמשך נראית הדלת נסגרת ורק לאחר מכן נעלמת דמותו של נאשם 1 מן העין, עובדה המובילה למסקנה שהדלת אותה רואים נפתחת בסרטון היא דלת רכב הקיה ולא דלת רכב הפורד, שאמנם נפתחה אף היא בשלב מוקדם יותר על מנת לאפשר לנאשם 1 לצאת מהרכב, אולם עקב המכולה לא ניתן להבחין בה. מסקנה זו שומטת את הקרקע מקו ההגנה המרכזי של הנאשמים ששללו כל קשר לרכב הקיה.

מעבר לכך, גרסאות הנאשמים שניסו להסביר את מעשיהם התמוהים לאחר ששבו לרכבם לאחר הביקור בסופר, הינן גרסאות שלא ניתן לתת בהן כל אמון בהיותן בלתי סבירות, רוויות סתירות פנימיות וסתירות ביניהן. נוסף על כך גרסאות הנאשמים בקשר לחלקים נוספים של האירוע אינן מתיישבות עם הנראה בסרטון האבטחה, שהינו ראיה אובייקטיבית, ודי בכך כדי לדחותן מכל וכל.

54. במצב דברים זה, התשתית הראייתית שהוצגה על ידי המאשימה, כשבראשה הסרטון המתעד באופן ברור את פתיחת הדלת על ידי נאשם 1 מבסס את אמיתות העובדות עד כדי ודאות הגיונית וערכית סבירה, והיא עומדת במבחן השכל הישר, ניסיון החיים וההיגיון, בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון. מנגד לא עלה בידי ההגנה לייצר את אותו ספק "ממשי ומוחשי", להבדיל מספק הנשען על אפשרות דמיונית או ערטילאית. כפי שנקבע בעניין מלכה, אימוץ גרסה מפלילה מעבר לספק סביר, על יסוד ראיות נסיבתיות, לא תמיד יספק מענה מלא וממצה על כל

השאלות, התמיהות והסתירות האפשריות העשויות לעלות מחומר הראיות, ולא תמיד תמצא להן תשובה מלאה. כפי שהוסבר בהרחבה לעיל, החסר במקרה זה הינו שולי, והוא אינו מאפיל על ה"יש" הראייתי.

55. "אין לו לדיין אלא מה שענינו רואות" [בבלי סנהדרין, ו, ב], וככל שענינו לא רואות, בין היתר מהסיבה שמכולה מסתירה חלק מההתרחשות המצולמת, מאפשרת שיטתנו המשפטית להשלים את הפרטים החסרים ולהגיע למסקנות על סמך ראיות נסיבתיות, כל עוד לא מצליח הנאשם לעורר ספק שמא קיימת אפשרות עובדתית נוספת. במקרה שלפני, על אף הניסיון להציג אפשרות נוספת לפריצת חלון הרכב ולגניבת התיק, הרי שמדובר באפשרות תיאורטית בלבד, שאינה סבירה, ושאינה לא הועלתה על ידי מי מהנאשמים על אף יכולתם לעשות כן בשלבים השונים של החקירה, כמו גם במהלך משפטם.

56. אשר על כן מצאתי להרשיע את הנאשמים בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה או פשע בצוותא חדא, גניבה מרכב בצוותא חדא וחבלה במזיד ברכב בצוותא חדא.

נוסף על כך, על יסוד הודאתו, אני מרשיע את נאשם 1 בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

ניתנה היום, ג' טבת תשע"ט, 11 דצמבר 2018, במעמד הצדדים